

2. Zarzut drugi, dotyczący tego, że Komisja, akceptując ponowne przydzielenie sprawy od FUA, naruszyła uzasadnione oczekiwania skarżących co do przestrzegania ustalonych reguł postępowania.
3. Zarzut trzeci, dotyczący tego, że Komisja, akceptując ponowne przydzielenie sprawy na tak późnym etapie postępowania przed FUA, naruszyła zasadę pomocniczości.
4. Zarzut czwarty, dotyczący tego, że Komisja naruszyła prawo skarżących do obrony poprzez zaakceptowanie ponownego przydzielenia sprawy od FUA kilka lat po upływie początkowego dwumiesięcznego okresu przydzielenia.
5. Zarzut piąty, dotyczący tego, że Komisja, akceptując ponowne przydzielenie sprawy po upływie początkowego dwumiesięcznego okresu przydzielenia, nie wyważyła we właściwy sposób celów stosowania prawa konkurencji i celów pewności prawa, uzasadnionych oczekiwań i prawa skarżących do obrony, naruszając w ten sposób zasadę proporcjonalności.
6. Zarzut szósty, dotyczący tego, że Komisja, akceptując ponowne przydzielenie sprawy od FUA po upływie początkowego dwumiesięcznego okresu przydzielenia, naruszyła zasadę dobrej administracji.

Skarga wniesiona w dniu 22 września 2022 r. – Renco Valore SpA/Komisja

(Sprawa T-588/22)

(2022/C 424/61)

Język postępowania: portugalski

Strony

Strona skarżąca: Renco Valore SpA (Pesaro, Włochy) (przedstawiciele: A. Gaspar Schwalbach, C. Pinto Xavier i M. Cotrim, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności art. 1, 4 i 5 decyzji Komisji C(2020) 8550 final z dnia 4 grudnia 2020 r. w sprawie systemu pomocy SA.21259 (2018/C) (ex 2018/NN) wdrożonego przez Portugalię na rzecz Zona Franca de Madeira (ZFM) – Schemat III;
- obciążenie Komisji Europejskiej wszystkimi kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia prawa w odniesieniu do kryterium dotyczącego „działalności prowadzonej rzeczywiście i materialnie na Maderze”, które było prawidłowo interpretowane i stosowane w schemacie III ZFM. Strona skarżąca powołuje się na błąd Komisji w wykładni kryterium „zyski będą pochodzić z działalności prowadzonej rzeczywiście i materialnie na Maderze”. Zyski przedsiębiorstw zarejestrowanych w ZFM, które mogą zostać objęte systemem korzyści podatkowych nie ograniczają się do zysków osiągniętych z działalności podlegającej dodatkowym kosztom związanym peryferyjnego położenia, np. działalności prowadzonej wyłącznie na terytorium geograficznym RAM. Z uwagi na cele i kontekst Schematu III ZFM, prawidłowa wykładnia tego kryterium dopuszcza, aby za działalność prowadzoną rzeczywiście i materialnie na Maderze była uważana działalność, która obejmuje przedsiębiorstwa mające licencję na ZFM, które mają tam swój ośrodek decyzyjny, niezależnie od tego, czy prowadzą one działalność międzynarodową.

2. Zarzut drugi dotyczący błędu w stosowaniu prawa z uwagi na to, iż kryterium dotyczące „utrzymania stanowisk pracy” było prawidłowo interpretowane i stosowane przy wykonywaniu Schematu III ZFM. Skarżąca powołuje się na błąd Komisji w wykładni kryterium „utrzymania stanowisk pracy”. Ponieważ brak jest pojęcia „stanowiska pracy” w Unii Europejskiej, i nie zostało ono wyjaśnione dla celów stosowania Schematu III ani w decyzjach z 2007 r. i z 2013 r., ani w wytycznych z 2007 r, należy przyznać, że trzeba dopuścić jako prawidłowe pojęcie stanowiska pracy, jakie wynika z krajowych przepisów prawa. Metodologia definiowania stanowisk pracy w „ETI” (zatrudnionych na pełen etat) i „UTA” (roczny wymiar pracy) nie ma zastosowania do Schematu III ZFM.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenie ogólnych zasad prawa Unii Europejskiej dotyczących pewności prawa i ochrony uzasadnionych oczekiwań. Skarżąca podnosi, że decyzja Komisji C(2020) 8550 final z dnia 4 grudnia 2020 r. w sprawie systemu pomocy SA.21259 (2018/C) (ex 2018/NN) wdrożonego przez Portugalię na rzecz Zona Franca de Madeira (ZFM) – Schemat III narusza ogólne zasady prawa Unii Europejskiej dotyczące pewności prawa i ochrony uzasadnionych oczekiwań, które nie pozwalają na to, aby Komisja wymagała od portugalskich organów krajowych odzyskania spornej pomocy od jej beneficjentów, a konkretnie, od skarżącej.

Skarga wniesiona w dniu 22 września 2022 r. – Silgan Holdings i in./Komisja

(Sprawa T-589/22)

(2022/C 424/62)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Silgan Holdings, Inc. (Stamford, Connecticut, Stany Zjednoczone), Silgan Holdings Austria GmbH (Wiedeń, Austria), Silgan International Holdings BV (Amsterdam, Niderlandy), Silgan Metal Packaging Distribution GmbH (Miśnia, Niemcy), Silgan White Cap Manufacturing GmbH (Hannover, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci D. Seeliger, H. Wollmann, R. Grafunder, Y.K. Gürer i E. Venot)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji na podstawie art. 264 TFUE w zakresie, w jakim dotyczy ona strony skarżącej oraz
- na podstawie art. 134 regulaminu postępowania przed Sądem, obciążenie Komisji kosztami postępowania poniesionymi przez stronę skarżącą.

Zarzuty i główne argumenty

Strona skarżąca wnosi w swej skardze o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2022) 4761 final z dnia 12 lipca 2022 dotyczącej postępowania na podstawie art. 101 TFUE [AT.40522 – Metal Packaging (ex „Pandora”)].

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy następujące zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący braku właściwości strony pozwanej ze względu na naruszenie zasady subsydiarności

Strona skarżąca twierdzi, że strona pozwana nie jest organem właściwym do przeprowadzenia postępowania przeciwko Silgan ani do wydania zaskarżonej decyzji. Ze względu na przeprowadzenie szczegółowego dochodzenia oraz na fakt, że postępowanie było już na tak zaawansowanym etapie, że możliwe było wydanie ostatecznej decyzji, Bundeskartellamt (niemiecki urząd ochrony konkurencji) był w stanie doprowadzić postępowanie w niniejszej sprawie do końca. Strona pozwana nie była lepiej usytuowana do przeprowadzenia tego postępowania.